ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

15. dubna 2010 *

Ve věci C-485/08 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 11. listopadu 2008,

Claudia Gualtieri, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), zastoupená P. Gualtierim a M. Gualtierim, avvocati,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

Evropská komise, zastoupená J. Currallem, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: italština.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, E. Levits (zpravodaj), M. Ilešič, J.-J. Kasel a M. Safjan, soudci,

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se C. Gualtieri domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 10. září 2008, Gualtieri

v. Komise (T-284/06, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud zamítl její návrh na to, aby uvedený soud:

– zrušil rozhodnutí Komise Evropských společenství ze dne 5. září 2005, jímž byl zamítnut její nárok na denní příspěvek ve výši 107,10 eur, jakož i měsíční příspěvek ve výši 321,30 eur;

– zrušil rozhodnutí ze dne 30. ledna 2006, kterým Komise zamítla její stížnost proti rozhodnutí ze dne 5. září 2005;

– zrušil všechny měsíční přípisy Komise ohledně stanovení výše denních příspěvků dlužných navrhovatelce;

– uložil Komisi, aby jí vyplatila příspěvky, které jí jsou podle jejího tvrzení dluženy, a to od 1. ledna 2004, s přihlédnutím ke zvýšení částek uvedených příspěvků v důsledku vstupu v platnost rozhodnutí Komise K(2004) 577 ze dne 27. února 2004 o pravidlech platných pro národní odborníky přidělené Komisi, a následně rozhodnutí K(2005) 872 ze dne 22. března 2005, kterým se mění toto rozhodnutí K(2004) 577;

– podpůrně uložil Komisi, aby jí zaplatila příspěvky, které jí jsou podle jejího názoru dluženy, od 2. února 2005, nebo podpůrněji od 4. července 2005 až do 31. prosince 2005;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

I – Právní rámec

2 Rozhodnutí Komise K(2002) 1559 ze dne 30. dubna 2002 o pravidlech platných pro národní odborníky přidělené Komisi, ve znění rozhodnutí K(2003) 406 ze dne 31. ledna 2003 (dále jen „rozhodnutí o PNO"), v čl.1 odst.1 a 2 stanoví:

„1. Tato pravidla se vztahují na národní odborníky přidělené [dále jen ‚PNO'] Komisi […] celostátními, regionálními nebo místními orgány veřejné správy.[…]

2. Osoby, na které se vztahují tato pravidla, zůstávají po dobu přidělení ve službě u svého zaměstnavatele a jsou tímto zaměstnavatelem nadále odměňovány." (*neoficiální překlad*)

3 Článek 17 odst.1 rozhodnutí o PNO stanoví:

„PNO má po dobu svého přidělení nárok na denní příspěvek. Je-li vzdálenost mezi místem náboru a místem přidělení do 150 km, výše denního příspěvku činí 26,78 eur. Je-li tato vzdálenost nad 150 km, výše denního příspěvku činí 107,10 eur." (*neoficiální překlad*)

4 Článek 17 odst. 2 rozhodnutí o PNO upravuje měsíční příspěvek, jehož výše závisí na vzdálenosti mezi bydlištěm a místem přidělení.

5 Článek 20 rozhodnutí o PNO byl následujícího znění:

„1. Pro účely těchto pravidel se za bydliště považuje místo, kde PNO vykonával činnost pro svého zaměstnavatele bezprostředně před svým přidělením. Místem přidělení se rozumí místo, kde se nachází útvar Komise, k němuž byl národní odborník přidělen. Tato místa jsou uvedena v korespondenci zmíněné v čl. 1 odst. 5.

[...]

3. Bydliště je považováno za místo přidělení [v následujících případech]:

[...]

b) pokud v okamžiku podání žádosti Komise o přidělení je místo přidělení hlavním bydlištěm manžela nebo manželky PNO nebo jeho nezletilých dětí.

Pro tento účel se za bydliště PNO považuje místo přidělení, pokud vzdálenost jeho bydliště od místa přidělení je do 150 km.“ (*neoficiální překlad*)

6 Rozhodnutí o PNO bylo následně změněno rozhodnutími Komise K(2004) 577 ze dne 27. února 2004, K(2005) 872 ze dne 22. března 2005 a K(2005) 3608 ze dne 21. září 2005. Bylo zrušeno rozhodnutím Komise K(2006) 2033 ze dne 1. června 2006 o pravidlech platných pro národní odborníky přidělené Komisi.

II – Skutkový stav sporu

7 Skutkový stav sporu je v bodech 6 až 13 napadeného rozsudku vylíčen následovně:

„6 Žalobkyně Claudia Gualtieri, která je povoláním soudkyně v Itálii, pracovala coby národní odborník přidělený Komisi od 1. ledna 2004 do 31. prosince 2005.

7 Poté, co Komise obdržela od stálého zastoupení Italské republiky při Evropské unii dokumenty potřebné k jejímu přidělení, zaslala stálému zástupci dopis, který jeho adresát obdržel dne 11. listopadu 2003, v němž byl informován, že se na navrhovatelku vztahují ustanovení [rozhodnutí o PNO], a tudíž má posledně uvedená nárok na denní příspěvek ve výši 107,10 eur a též na měsíční příspěvek ve výši 321,30 eur za podmínek stanovených v článku 17 tohoto rozhodnutí.

8 Několik dní po nástupu navrhovatelky do pracovního poměru coby PNO uvědomilo generální ředitelství ‚Personál a administrativa' dopisem ze dne 9. ledna 2004 stálé zastoupení Italské republiky o tom, že navrhovatelka má nárok na denní příspěvek pouze ve výši 26,78 eur namísto dříve oznámených 107,10 eur, neboť bydlištěm manžela navrhovatelky byl ve smyslu čl. 20 odst. 3 rozhodnutí o PNO Brusel.

9 Navrhovatelka žila od 2. února 2005 odděleně od svého manžela a přestěhovala se na novou adresu v Bruselu. […] Společný návrh na rozvod manželství podle belgického práva byl podán k soudu prvního stupně v Bruselu dne 4. července 2005 a po něm následovalo soudní rozhodnutí vyhlášené dne 13. ledna 2006.

10 Návrhem podaným dne 6. července 2005 se navrhovatelka s poukazem na odluku od svého manžela domáhala, aby jí Komise zaplatila denní příspěvky ve výši 107,10 eur a měsíční příspěvek, které jí dle jejího domnění dlužila přinejmenším od 2. února 2005.

11 Komise dne 5. září 2005 tento návrh zamítla, přičemž vycházela z tvrzení, že za bydliště navrhovatelky byl v okamžiku žádosti o přidělení označen ve smyslu čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO Brusel.

12 Přípisem ze dne 17. října 2005 podala navrhovatelka stížnost podle článku 27 rozhodnutí o PNO, ve znění rozhodnutí [Komise] K(2005) 872 ze dne 22. března 2005.

13 Rozhodnutím ze dne 30. ledna 2006 shledala Komise, že stížnost byla podána podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu úředníků Evropských společenství, zamítla ji

však zejména s odůvodněním, že ‚[jelikož] za místo náboru bylo označeno bydliště dotyčné v okamžiku žádosti o přidělení Komisi, [nebylo] důvodné přehodnotit toto rozhodnutí v důsledku případných změn osobních poměrů [dotyčné]'. […]" (*neoficiální překlad*)

III – Řízení před Soudem a napadený rozsudek

8 Návrhem došlým kanceláři Soudu pro veřejnou službu dne 30. dubna 2006 podala navrhovatelka žalobu, kterou se domáhala, aby bylo vyhověno návrhovým žádáním uvedeným v bodě 1 tohoto rozsudku.

9 Usnesením ze dne 9. října 2006 rozhodl Soud pro veřejnou službu (první senát), že navrhovatelka coby PNO nebyla zaměstnankyní Evropských společenství ve smyslu článku 236 ES. V důsledku toho se Soud prohlásil za osobně nepříslušný k rozhodování o tomto sporu a na základě čl. 8 odst. 2 přílohy I statutu Soudního dvora předal věc k rozhodnutí Soudu prvního stupně.

10 Soud poté, co uvedl, že žaloba je podle názoru Komise přípustná pouze v té části, v níž se navrhovatelka domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 30. ledna 2006 a v níž se týká odmítnutí zaplatit plnou výši denních příspěvků ve smyslu článku 17 rozhodnutí o PNO vztahujících se k období od 17. srpna do 31. prosince 2005 (nebo od 6. května do 31. prosince 2005), považoval z důvodu hospodárnosti řízení za vhodné rozhodnout rovnou o hmotněprávních otázkách, a zamítnout tak žalobu po meritorní stránce, čímž byl ušetřen posuzování otázky přípustnosti žaloby.

11 Soud nejprve zamítl první žalobní důvod uplatněný navrhovatelkou týkající se porušení zásady rovného zacházení při uplatňování rozhodnutí o PNO.

12 V odpověď na argument navrhovatelky, že Komise tím, že jí po manželské odluce odmítla vyplácet plnou výši příspěvků stanovených v článku 17 rozhodnutí o PNO, a to z důvodu, že v okamžiku žádosti o přidělení byla provdána za osobu s bydlištěm v Bruselu, porušila článek 141 ES, Soud v bodě 29 napadeného rozsudku uvedl, že rozhodnutí o PNO nijak nerozlišuje mezi PNO mužského a ženského pohlaví a že jeho uplatnění nezapříčiňuje žádnou diskriminaci na základě pohlaví.

13 V bodě 30 napadeného rozsudku Soud shledal, že navíc v každém případě platí, že předmětné příspěvky nejsou odměnou, což na jednání ostatně uznala i sama navrhovatelka.

14 V bodě 31 napadeného rozsudku Soud odmítl argument navrhovatelky ohledně porušení zásady rovného zacházení v důsledku rodinného stavu, když shledal, že „mechanismus čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO se s konečnou platností vztahuje na všechny PNO bez ohledu na to, zda jsou svobodní či sezdaní“ a že „Komise dospěla ke správnému závěru, že navrhovatelka nebyla v okamžiku žádosti o přidělení diskriminována oproti svobodným PNO, jelikož právní rodinný stav navrhovatelky, tj. rodinný stav vdané ženy, se lišil od rodinného stavu svobodné osoby“. Soud nejprve připomněl, že „podle ustálené judikatury Soudního dvora a Soudu není manželství v zásadě srovnatelné s nesezdaným soužitím nebo jinými faktickými stavy, neboť jedním ze základních znaků manželství je to, že zakládá zvláštní právní povinnosti, které se liší od povinností plynoucích z jakéhokoli jiného stavu“, dále pak zdůraznil, že „podle písemností ve spise zůstala navrhovatelka vdanou po celou dobu svého přidělení, neboť rozhodnutí o rozvodu manželství bylo vydáno až v lednu 2006“.

15 Soud dále posoudil druhý žalobní důvod navrhovatelky, vycházející z námitky protiprávnosti čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO vznesené na základě článku 241 ES. Tuto námitku odmítl s tím, že v bodech 36 a 37 napadeného rozsudku uvedl, že se navrhovatelka omezila na to, že uvedený žalobní důvod vyjádřila velmi abstraktně ve svých písemných podáních, aniž by konkrétně uvedla, v čem podle ní spočívá porušení zásady rovného zacházení, kterým argumentuje, a aniž by více rozvinula tento žalobní důvod na jednání, a to navzdory tomu, že ji k tomu Soud vyzval.

16 Soud zamítl i třetí žalobní důvod navrhovatelky, vycházející z porušení zásady ochrany legitimního očekávání, kterého se údajně dopustila Komise. V bodech 42 a 43 napadeného rozsudku k tomu uvedl, že informace poskytnuté navrhovatelce Komisí prostřednictvím stálého zastoupení Italské republiky byly v rozporu se samotným zněním rozhodnutí o PNO a nezohledňovaly navrhovatelčin stav, a sice stav ženy vdané za osobu s bydlištěm v místě přidělení v okamžiku žádosti o přidělení. Soud připomněl, že rozhodnutí o PNO bylo přiloženo k dopisům zaslaným navrhovatelce, a měl mimo jiné za to, že navrhovatelka, která je soudkyní, byla schopna vyhodnotit právní a skutkový kontext dané situace.

IV – Návrhová žádání účastníků řízení před Soudním dvorem

17 Svým kasačním opravným prostředkem se navrhovatelka domáhá, aby Soudní dvůr

– v plném rozsahu nebo částečně zrušil napadený rozsudek;

– v plném rozsahu nebo částečně vyhověl návrhům a návrhovým žádáním předloženým v řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku;

– podpůrně vrátil věc Soudu, aby vydal všechna potřebná rozhodnutí ve věci, a

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení v obou stupních, nebo podpůrně plnou náhradu nákladů řízení v prvním stupni.

18 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku.

V – Ke kasačnímu opravnému prostředku

A – *K části kasačního opravného prostředku týkající se zrušení napadeného rozsudku*

19 Na podporu tohoto bodu návrhových žádání navrhovatelka uplatňuje dva důvody kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného právního posouzení a vad odůvodnění ze strany Soudu, jež vedly k porušení zásady rovného zacházení při výkonu práce, a z nedostatečného odůvodnění odmítnutí námitky protiprávnosti ustanovení čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO.

20 Dopisem došlým kanceláři Soudního dvora dne 12. října 2009 požádala navrhovatelka o to, aby jí bylo umožněno předložit nový důvod kasačního opravného prostředku podle čl. 42 odst. 2 a článku 118 jednacího řádu.

1. K žádosti o předložení nového důvodu kasačního opravného prostředku

a) Argumentace účastníků řízení

21 Navrhovatelka tvrdí, že po podání kasačního opravného prostředku přijala Komise dne 12. listopadu 2008 rozhodnutí K(2008) 6866 v konečném znění o pravidlech platných pro národní odborníky přidělené a národní odborníky odborně se vzdělávající u Komise (dále jen „rozhodnutí o PNO z roku 2008“).

22 Toto nové rozhodnutí podle ní přináší doplňující důkazy na podporu tvrzení uplatněného v kasačním opravném prostředku, podle něhož vznikl mezi PNO a Komisí pracovní poměr vyznačující se vztahem podřízenosti a příspěvky obdržené PNO v tomto rámci mají povahu odměn. Kromě toho rozhodnutí o PNO z roku 2008 již neobsahuje ustanovení o snížení denního příspěvku v případě, kdy v okamžiku žádosti o přidělení je místo přidělení shodné s hlavním bydlištěm manžela či manželky PNO nebo jeho nezletilých dětí.

23 Komise, která byla podle čl. 42 odst. 2 druhého pododstavce jednacího řádu vyzvána k tomu, aby se vyjádřila k důvodu kasačního opravného prostředku předloženému navrhovatelkou, má za to, že žádost o předložení nového důvodu je nepřípustná, neboť Soudní dvůr může posoudit kasační opravný prostředek pouze na základě skutkového a právního stavu, z něhož vycházel Soud. Kromě toho, pokud by navrhovatelka měla za to, že přijetí rozhodnutí o PNO z roku 2008 bylo relevantní pro posouzení jejího případu před Soudem, měla předložit návrh na obnovu řízení u Soudu podle článku 44 statutu Soudního dvora a článků 125 a 126 jednacího řádu Soudu.

24 Podpůrně Komise tvrdí, že článek 42 jednacího řádu by měl být vykládán tak, že stanoví implicitní podmínku relevance uplatňované skutečnosti. Rozhodnutí o PNO z roku 2008 přitom nemůže mít sebemenší vliv na situaci, jež vznikla za účinnosti rozhodnutí o PNO přijatého v roce 2002. Krom toho argumentace navrhovatelky není podle Komise věcně správná, neboť rozhodnutí o PNO z roku 2008 plně zachovalo rozdíl mezi PNO na straně jedné a úředníky a zaměstnanci Komise na straně druhé.

b) Závěry Soudního dvora

25 Článek 42 odst. 2 první pododstavec jednacího řádu Soudního dvora, který se použije na řízení o kasačním opravném prostředku na základě článku 118 uvedeného řádu, stanoví, že nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

26 V projednávaném případě je důvod kasačního opravného prostředku vycházející z přijetí rozhodnutí o PNO z roku 2008, k němuž došlo během řízení před Soudním dvorem, v každém případě nerelevantní, jelikož legalita aktu Společenství musí být posuzována podle faktických a právních skutečností existujících ke dni, kdy byl akt přijat (viz rozsudky ze dne 7. února 1979, Francie v. Komise, 15/76 a 16/76, Recueil, s. 321, bod 7; ze dne 17. května 2001, IECC v. Komise, C-449/98 P, Recueil, s. I-3875, bod 87, jakož i v tomto smyslu rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Centeno Mediavilla a další v. Komise, C-443/07 P, Sb. rozh. s. I-10945, body 110 a 111).

27 Rozhodnutí o PNO z roku 2008, které vstoupilo v platnost teprve dne 1. ledna 2009, není právní úpravou použitelnou na období přidělení navrhovatelky. Toto rozhodnutí tudíž není relevantní v rámci přezkumu kasačního opravného prostředku proti napadenému rozsudku, v němž Soud posoudil legalitu rozhodnutí Komise ohledně tohoto přidělení.

2. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nedodržení zásady rovného zacházení

28 První důvod kasačního opravného prostředku navrhovatelky se dělí do čtyř částí.

a) K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

i) Argumentace účastníků řízení

29 V první části prvního důvodu navrhovatelka Soudu vytýká to, že nesplnil povinnost odůvodnění tím, že se nevyjádřil k právnímu postavení PNO, přestože to bylo v řízení před ním uplatněno.

30 Navrhovatelka dále tvrdí, že vztah podřízenosti v pracovním poměru mezi Komisí a PNO nelze popřít, neboť vztah, který PNO udržuje s původním orgánem veřejné správy, musí být po dobu přidělení považován za přerušený. PNO je plně začleněn do organizační struktury Komise a plní své úkoly výlučně v její prospěch.

31 Podle Komise je první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku nepřípustná. Zaprvé tvrzení navrhovatelky, že měla být považována za zaměstnankyni Komise, má nevyhnutelně za následek zpochybnění legitimity celého rozhodnutí o PNO, zejména pak ustanovení o tom, že PNO zůstává ve službě u svého původního zaměstnavatele. Tato ustanovení však nebyla v rámci řízení v prvním stupni napadena. Dále pak po Soudu nebylo požadováno, aby rozhodl o právní kvalifikaci profesního statutu PNO ve vztahu ke Komisi.

32 Podpůrně má Komise za to, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je nerelevantní, neboť pro účely určení toho, zda čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO, nebo způsob, jakým byl tento článek uplatněn, porušuje článek 141 ES nebo obecnou zásadu zákazu diskriminace, není potřebné vědět, zda je určitý PNO zaměstnancem Komise.

ii) Závěry Soudního dvora

33 Pokud jde o první námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí, je třeba konstatovat, že v první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka napadá vady odůvodnění Soudu spočívající v tom, že posledně uvedený neodpověděl na argumenty, které navrhovatelka uplatnila a které se týkaly právního postavení PNO, a nikoli legitimitu rozhodnutí o PNO. V důsledku toho musí být tato námitka nepřípustnosti zamítnuta.

34 Zadruhé k námitce nepřípustnosti první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku vznesené Komisí z důvodu, že po Soudu nebylo požadováno, aby rozhodl o právním postavení PNO, je třeba podotknout, že z repliky předložené navrhovatelkou Soudu vyplývá, že argumenty týkající se právního postavení PNO v řízení před uvedeným soudem uplatněny byly.

35 Podle čl. 48 odst. 2 prvního pododstavce jednacího řádu Soudu platí, že nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

36 Je však třeba podotknout, že pokud navrhovatelka uplatnila argumenty týkající se právního postavení PNO až ve stadiu repliky, odpovídala tak na názor Komise

obsažený v její žalobní odpovědi, podle kterého nemohou být příspěvky kvalifikovány jako odměna, neboť Komise není zaměstnavatelem PNO. Jinými slovy navrhovatelce šlo o to prokázat, že pracovní poměr mezi účastníky řízení se vyznačuje existencí vztahu podřízenosti, a v důsledku toho musí být příspěvky obdržené PNO považovány za odměny ve smyslu článku 141 ES.

37 Argumenty týkající se právního postavení PNO tak mohou být považovány za rozšíření žalobního důvodu uplatněného před Soudem vycházejícího z porušení zásady rovného zacházení při uplatňování rozhodnutí o PNO. Z judikatury přitom vyplývá, že žalobní důvod, který představuje rozšíření přímo nebo implicitně dříve v žalobě uvedeného žalobního důvodu, musí být považován za přípustný (viz zejména rozsudky ze dne 19. května 1983, Verros v. Parlament, 306/81, Recueil, s. 1755, bod 9; ze dne 26. dubna 2007, Alcon v. OHIM, C-412/05 P, Sb. rozh. s. I-3569, body 38 až 40, a ze dne 17. července 2008, Campoli v. Komise, C-71/07 P, Sb. rozh. s. I-5887, bod 63).

38 Komise proto nemůže tvrdit, že otázka právní kvalifikace profesního statutu PNO ve vztahu ke Komisi nebyla před Soudem nadnesena. Druhá námitka nepřípustnosti vznesená Komisí tudíž musí být rovněž zamítnuta.

39 Pokud jde o meritum věci, je třeba připomenout, že otázka, zda odůvodnění rozsudku Soudu je rozporné nebo nedostatečné, představuje právní otázku, kterou je jako takovou možno uplatnit v rámci kasačního opravného prostředku (viz zejména rozsudky ze dne 11. ledna 2007, Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, C-404/04 P, bod 90, a ze dne 9. září 2008, FIAMM a FIAMM Technologies v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, Sb. rozh. s. I-6513, bod 90).

40 V rámci kasačního opravného prostředku je cílem přezkumu Soudního dvora zejména ověřit, zda Soud odpověděl právně dostačujícím způsobem na všechny argumenty uplatněné navrhovatelem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 128; ze dne 29. dubna 2004, British Sugar v. Komise, C-359/01 P, Recueil, s. I-4933, bod 47, jakož i ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 244).

41 Soudní dvůr však opakovaně judikoval, že povinnost Soudu odůvodnit svá rozhodnutí nelze vykládat tak, že Soud je povinen podrobně odpovědět na každý argument uplatněný žalobcem, zejména pak tehdy, když daný argument není dostatečně jasný a přesný (viz zejména rozsudky ze dne 6. března 2001, Connolly v. Komise, C-274/99 P, Recueil, s. I-1611, bod 121; ze dne 11. září 2003, Belgie v. Komise, C-197/99 P, Recueil, s. I-8461, bod 81; Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, uvedený výše, bod 90, a výše uvedený rozsudek FIAMM a FIAMM Technologies v. Rada a Komise, bod 91).

42 Jak bylo uvedeno v bodě 37 tohoto rozsudku, byla v projednávané věci argumentace týkající se právního postavení PNO uvedena v rámci žalobního důvodu vycházejícího z porušení zásady rovného zacházení upravené v článku 141 ES.

43 Soud přitom bezesporu odpověděl na argument vycházející z porušení článku 141 ES v bodě 29 napadeného rozsudku, když shledal, že rozhodnutí o PNO nečiní žádný rozdíl mezi PNO mužského a ženského pohlaví, a tudíž uplatnění tohoto rozhodnutí nezapříčiňuje žádnou diskriminaci na základě pohlaví.

44 Za těchto okolností již nebyla otázka postavení PNO a s tím spojená možnost kvalifikovat příspěvek pobíraný tímto PNO jako odměnu rozhodující.

45 Soud ostatně uvedl v bodě 30 napadeného rozsudku závěr, že navíc v každém případě platí, že předmětné příspěvky nejsou odměnou, pouze pro úplnost.

46 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku tudíž musí být pro neopodstatněnost zamítnuta.

b) K druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

i) Argumentace účastníků řízení

47 Ve druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku vytýká navrhovatelka Soudu, že nesplnil povinnost odůvodnění a dopustil se nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 30 napadeného rozsudku uvedl, že – jak ostatně uznala sama navrhovatelka na jednání – „[n]avíc v každém případě platí, že předmětné příspěvky nejsou odměnou".

48 Zaprvé navrhovatelka tvrdí, že zaujala nuancovanější stanovisko, neboť uvedla, že ačkoli obsah čl. 17 odst. 9 rozhodnutí K(2006) 2033 stanoví, že příspěvky nemají být považovány za odměny, nelze vyloučit, že příspěvky mají takovou povahu alespoň částečně.

49 Zadruhé Soud podle tvrzení navrhovatelky připustil, že příspěvky nemají stejnou povahu jako odměny, a to aniž by toto tvrzení patřičným způsobem podrobně zkoumal a aniž by přihlédl k dalším právním ustanovením, zejména k čl. 141 odst. 2 ES,

čl. 63 odst. 3 služebního řádu úředníků Evropských společenství nebo k článku 19 pracovního řádu jiných zaměstnanců Evropských společenství.

50 Komise zaprvé tvrdí, že otázka týkající se prohlášení navrhovatelky na jednání je otázkou skutkovou a nelze ji zpochybňovat v rámci kasačního opravného prostředku, ledaže by bylo namítáno zkreslení skutkového stavu. Takové zkreslení však nebylo namítáno ani prokázáno, neboť argument týkající se neúplnosti prohlášení obsažených v napadeném rozsudku podle názoru Komise takový význam nemá.

51 Zadruhé navrhovatelka výslovně uznala v bodě 77 kasačního opravného prostředku, že učinila prohlášení uvedené v bodě 30 napadeného rozsudku, podle něhož sama na jednání uznala, že dotčené příspěvky nejsou odměnou. Argumenty navrhovatelky uplatněné v této souvislosti prokazují, že navrhovatelka nepřikládala významnou váhu tomu, co uznala před Soudem, a předložila své ostatní komentáře jako pouhé domněnky.

ii) Závěry Soudního dvora

52 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury nemohou důvody namířené proti nadbytečnému odůvodnění rozhodnutí Soudu zapříčinit zrušení tohoto rozhodnutí, takže jsou tyto důvody nerelevantní (výše uvedený rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 148, jakož i usnesení ze dne 23. února 2006, Piau v. Komise, C-171/05 P, bod 86, a ze dne 9. března 2007, Schneider Electric v. Komise, C-188/06 P, bod 64).

53 Jak bylo uvedeno v bodě 45 tohoto rozsudku, Soud učinil v bodě 30 napadeného rozsudku zjištění napadené navrhovatelkou pouze za účelem zbytného doplnění toho, co již bylo uvedeno v bodě 29 napadeného rozsudku. To vyplývá rovněž z použití výrazu „navíc“ na začátku uvedeného bodu 30.

54 Druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je tedy podle všeho namířena proti nadbytečnému odůvodnění napadeného rozsudku, a i za předpokladu, že by byla opodstatněná, nemůže vést ke zrušení tohoto rozsudku.

55 Druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být v důsledku toho zamítnuta jako nerelevantní.

c) K třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

i) Argumentace účastníků řízení

56 Ve třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka jednak vytýká Soudu, že posoudil existenci diskriminace z důvodu pohlaví, přestože se této diskriminace nedovolávala, nýbrž se snažila prostřednictvím odkazu na všechny platné předpisy prokázat existenci obecné zásady práva Společenství, podle níž za tutéž práci náleží tatáž odměna.

57 Dále navrhovatelka tvrdí, že výklad učiněný Soudem vede k diskriminaci zákonem uznané rodiny, neboť se vztahuje pouze na manželské svazky, a nikoli na faktické svazky bez ohledu na stupeň jejich trvalosti.

58 Zaprvé manželský stav podle navrhovatelky nestačí k tomu, aby odůvodnil uplatňované rozdílné zacházení. Naopak je podle ní třeba zohlednit skutečnou situaci každého páru, která je stejná pro sezdané páry i páry, které žijí ve faktickém svazku, neboť v obou případech je dána vzájemná hospodářská a solidární podpora, jakož i rovnocenný podíl na úhradě výdajů spojených se společným soužitím.

59 Zadruhé podle ní v současnosti existuje v právních předpisech různých členských států silná tendence postavit faktický svazek na roveň manželství. V důsledku toho by měla být judikatura Soudního dvora, která neuznává rovnost manželství a faktického svazku, podle názoru navrhovatelky přehodnocena alespoň v oblasti pracovněprávní s ohledem na normy práva Společenství, zejména pak ustanovení čl. 1d odst. 1 druhého pododstavce služebního řádu úředníků Evropských společenství, a s přihlédnutím k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, která přiznává nárok na respektování rodinného života uvedené v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, rovněž faktickým rodinám.

60 Zatřetí diskriminační povaha rozdílu v odměňování založeného na rodinném stavu vyplývá z toho, že Komise nesnižuje výši příspěvků v případě, kdy PNO po svém nástupu do služby uzavře manželství s osobou s bydlištěm v Bruselu nebo kdy se manžel či manželka PNO přenesou své bydliště do Bruselu po přidělení dotyčného PNO.

61 Konečně začtvrté navrhovatelka usiluje o prokázání nekonzistentnosti stanoviska hájeného Komisí před Soudem, neboť Komise uvedla, že rodinný stav PNO je jediným skutečným a definovaným kritériem, které může být zohledněno při posuzování výše denních příspěvků, jež mají být vyplaceny, neboť přezkum konkrétních situací, včetně faktických svazků, by byl v rozporu se zásadou zjednodušování, avšak Komise podle názoru navrhovatelky zároveň nekonzistentně ve vztahu k uvedené zásadě zjednodušování rovněž tvrdila, že navrhovatelka měla napadnout všechny měsíční platby.

62 Podle názoru Komise uvedl Soud správně v odpověď na odkaz učiněný navrhovatelkou na článek 141 ES, že z rozboru rozhodnutí o PNO nevyšla najevo žádná diskriminace na základě pohlaví.

63 Komise tvrdí, že argument ohledně údajné rovnosti manželství a faktických svazků je poprvé uplatňován až v řízení o kasačním opravném prostředku, takže by měl být z tohoto důvodu shledán nepřípustným.

64 Dále, i když musí být samozřejmě uznán význam zásady totožné odměny za rovnocennou práci, není tato zásada v projednávané věci relevantní a nebyla napadeným rozsudkem porušena. V každém případě jediným účinkem shodného zacházení s manželstvím a faktickými svazky v rámci systému příspěvků vyplácených PNO by bylo to, že by se domněnka, na níž je založen čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO, podle níž je PNO vystaven menším obtížím, je-li v manželském svazku s osobou s bydlištěm v místě přidělení, vztahovala rovněž na PNO žijící ve faktických svazcích, a tudíž by jim byly rovněž přiznány snížené příspěvky.

65 Navíc skutečnost, že v některých předpisech právního řádu Společenství jsou zákonem uznaná partnerská soužití výslovně stavěna na roveň faktickým svazkům, nemá podle názoru Komise za následek žádnou zevšeobecněnou povinnost zacházet s těmito svazky stejně, zejména tehdy, když důvody pro takovéto shodné zacházení v uvedených předpisech, jmenovitě respektování rodinného života, nikterak nesouvisejí s podstatou příspěvků stanovených v článku 17 rozhodnutí o PNO.

66 Komise uvádí, že je-li určitý režim založen na objektivně uplatňovaných konkrétních a přesných kritériích, existence mezních situací je připustitelná, pokud se lze dovolávat důležitějších faktorů, jako je rozumné využívání zdrojů Společenství, a v projednávaném případě zmírnění administrativní zátěže Komise v souvislosti s osobami dočasně přidělenými vnitrostátními orgány veřejné správy.

ii) Závěry Soudního dvora

67 K argumentu, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že přezkoumal existenci diskriminace z důvodu pohlaví, stačí podotknout, že jak vyplývá rovněž z bodu 22 kasačního opravného prostředku, navrhovatelka se před Soudem výslovně dovolávala porušení článku 141 ES. Toto ustanovení je přitom zvláštním vyjádřením obecné zásady rovnosti mezi pohlavími (viz rozsudek ze dne 11. září 2007, Lindorfer v. Rada, C-227/04 P, Sb. rozh. s. I-6767, bod 50).

68 Soud tedy právem přezkoumal, zda uplatnění rozhodnutí o PNO může zakládat diskriminaci na základě pohlaví.

69 Jde-li dále o argument navrhovatelky, že výklad učiněný Soudem zakládá diskriminaci zákonem uznaných rodin oproti faktickým svazkům, tento argument musí být považován za přípustný. Jednak jak vyplývá ze žaloby podané v prvním stupni, zejména z jejího bodu 33, navrhovatelka se výslovně dovolávala srovnatelnosti zákonem uznaných svazků, jako je manželství, a faktických svazků, a jednak Soud výslovně vyjádřil své stanovisko k této otázce v bodě 31 napadeného rozsudku.

70 V této souvislosti je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení nebo zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (rozsudky ze dne 10. ledna 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Sb. rozh. s. I-403, bod 95; ze dne 12. září 2006, Eman a Sevinger, C-300/04, Sb. rozh. s. I-8055, bod 57, a výše uvedený rozsudek Lindorfer v. Rada, bod 63).

71 Soud tím, že dospěl v bodě 31 napadeného rozsudku k závěru, že navrhovatelka, která byla v okamžiku žádosti o přidělení vdaná, není diskriminována oproti PNO, který je svobodný, neboť se jejich rodinné stavy liší, konkludentně potvrdil, že kritérium rodinného stavu je jedním ze správných a vhodných kritérií k určení výše pobíraného denního příspěvku.

72 Je přitom třeba podotknout, že stanovení podmínek pro přiznání příspěvků PNO spadá do diskreční pravomoci Komise. Rovněž tak by k porušení zásady zákazu diskriminace nebo rovného zacházení došlo pouze v případě, že by čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO činil rozlišení, které by bylo svévolné nebo zjevně nepřiměřeně ve vztahu k cíli tohoto ustanovení.

73 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že příspěvek je podle vysvětlení Komise vyplácen za účelem vyrovnání obtíží a výdajů vzniklých PNO z důvodu vzdálení se od svého bydliště. Článek 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO se zakládá na domněnce, že PNO je vystaven menším obtížím, má-li jeho manžel či manželka v okamžiku žádosti o přidělení bydliště v místě přidělení.

74 Navrhovatelka nezpochybňuje tuto domněnku jako takovou, ale má za to, že rodinný stav není jediným relevantním a vhodným kritériem, které lze v tomto ohledu zohlednit, a že soužití osob ve faktickém svazku může tyto osoby stavět na roveň manželským párům.

75 Je však třeba podotknout, že ačkoli v určitých aspektech mohou faktické svazky a zákonem uznané svazky, jako je manželství, vykazovat podobnosti, nemůže to nevyhnutelně vést ke stejnému zacházení s těmito dvěma druhy svazků.

76 Za těchto podmínek se volba použít kritérium právního rodinného stavu nejeví jako svévolná ani jako zjevně nepřiměřená ve vztahu k cíli snížení příspěvků vyplácených PNO, neboť posledně uvedení se nacházejí v situaci, v níž lze předpokládat, že díky svému rodinného stavu nesou nižší náklady a čelí méně vážným obtížím.

77 Krom toho je třeba uvést, že navrhovatelka před Soudem ani před Soudním dvorem konkrétně netvrdila, že je se sezdanými osobami zacházeno jinak než s osobami žijícími v registrovaném partnerství, ani neodkázala na praxi Komise v tomto ohledu.

78 Z toho vyplývá, že Soud nediskriminoval sezdané osoby oproti svobodným osobám žijícím ve faktickém svazku, když potvrdil kritérium rodinného stavu a v bodě 31 napadeného rozsudku shledal, že navrhovatelka nebyla v okamžiku žádosti o přidělení diskriminována oproti svobodným PNO, neboť její právní postavení vdané ženy se lišilo od postavení svobodné osoby.

79 Tento argument navrhovatelky proto musí být pro neopodstatněnost odmítnut.

80 Odkaz navrhovatelky na různé situace, v nichž není příspěvek snížen v důsledku pozdějších změn situace PNO, nemůže toto posouzení zpochybnit.

81 Soudní dvůr již judikoval, že i když v krajních situacích vede přijetí obecné a abstraktní právní úpravy k případným obtížím, nelze zákonodárci vytýkat, že provedl kategorizaci, pokud není svojí podstatou diskriminační z hlediska cíle, který sleduje (rozsudek ze dne 16. října 1980, Hochstrass v. Soudní dvůr, 147/79, Recueil, s. 3005, bod 14). Tentýž závěr se uplatní *a fortiori* za okolností, kdy tyto krajní situace přináší případná zvýhodnění.

82 Odkaz navrhovatelky na ustanovení služebního řádu úředníků Evropských společenství a na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva je v tomto ohledu nerelevantní.

83 Zaprvé Soudní dvůr již připomněl, že se na PNO, kteří jsou příležitostně zaměstnáni u Komise, nevztahuje služební řád úředníků Evropských společenství (viz rovněž rozsudek ze dne 24. ledna 2008, Adam v. Komise, C-211/06 P, bod 52).

84 Zadruhé navrhovatelka neprokázala, čím by výklad Soudu porušil zásadu respektování rodinného života zaručenou Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod.

85 V poslední řadě argumenty, kterými navrhovatelka kritizuje stanovisko hájené Komisí před Soudem, jsou nepřípustné. Podle článku 225 ES a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora je kasační opravný prostředek podaný proti rozhodnutí Soudu omezen na právní otázky a musí být založen na důvodech vycházejících z nepříslušnosti Soudu, nedostatků řízení před Soudem, které poškozují zájmy účastníka řízení podávajícího kasační opravný prostředek, či porušení právních předpisů Unie Soudem (viz zejména usnesení Soudního dvora ze dne 10. května 2001, FNAB a další v. Rada, C-345/00 P, Recueil, s. I-3811, bod 28 a citovaná judikatura).

86 Zpochybněním stanoviska hájeného Komisí před Soudem se přitom navrhovatelka domáhá pouhého přezkumu žaloby podané k Soudu, který nespadá do pravomoci Soudního dvora (viz zejména rozsudek ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, bod 35).

87 Třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být v důsledku toho zčásti zamítnuta jako neopodstatněná a zčásti odmítnuta jako nepřípustná.

d) Ke čtvrté části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

i) Argumentace účastníků řízení

88 Ve čtvrté části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, uplatněné podpůrně, vytýká navrhovatelka Soudu, že se spokojil s tím, že v bodě 31 napadeného rozsudku zdůraznil, že podle písemností ve spise zůstala navrhovatelka vdanou po celou dobu svého přidělení, přestože žádala o to, aby jí byly příspěvky vyplaceny v plné výši od 2. února 2005, tj. data, kdy došlo k odluce *de facto*, nebo podpůrně od 4. července 2005, tj. data podání návrhu na rozvod manželství. Odůvodnění napadeného rozsudku je podle navrhovatelky stiženo vadou, neboť z něj jasně nevyplývají myšlenkové a právní úvahy Soudu.

89 Kromě toho je toho názoru, že nezbytnost odkazu na situaci PNO v okamžiku žádosti o přidělení pro účely určení výše dlužných příspěvků, aniž by byly zohledněny případné pozdější změny, není potvrzena zněním použitelných ustanovení.

90 Navrhovatelka tvrdí, že stanovisko Komise je rozporné, neboť návrh učiněný navrhovatelce Komisí, aby podala žalobu proti všem měsíčním platbám, je naprosto nekonzistentní z důvodu jeho rozporu se zásadou zjednodušování. Krom toho stanovisko Komise spočívající v odmítnutí průběžné revize statusu PNO je podle navrhovatelky oslabeno skutečností uznanou Komisí, že případy, jež si vyžadují přezkum, jsou málo početné.

91 Komise odpovídá, že čtvrtá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je zčásti nepřípustná a v každém případě neopodstatněná.

92 Zaprvé podle Komise není třeba žádného doplňujícího odůvodnění ohledně naprosto nesporné skutkové okolnosti, že během doby přidělení navrhovatelky nedošlo k žádné změně její právní situace, neboť tato skutková okolnost slouží v každém případě pouze k posílení argumentace Soudu, podle níž navrhovatelka nemohla být diskriminována oproti svobodným PNO, neboť byla vdaná a právní postavení vdané ženy se liší od právního postavení svobodné osoby.

93 Zadruhé se navrhovatelka tím, že se dovolávala nedostatečného odůvodnění v projednávané věci, domáhala podle názoru Komise pouze toho, aby Soudní dvůr přezkoumal argumenty již uplatněné a odmítnuté v řízení v prvním stupni vztahující se k nezbytnosti zohlednit změny osobního stavu PNO, ke kterým došlo během jeho přidělení.

94 Zatřetí je Komise toho názoru, že čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO jí v každém případě ukládá povinnost ověřit existenci podmínky pro snížení příspěvku v okamžiku žádosti o přidělení ke Komisi.

ii) Závěry Soudního dvora

95 Zaprvé je třeba připomenout, že podle čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO je pro účely určení bydliště PNO třeba vycházet z místa bydliště tohoto odborníka v okamžiku žádosti o přidělení.

96 Argument navrhovatelky, že přístup Soudu, podle kterého se mechanismus čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO vztahuje s konečnou platností na všechny PNO

a že rozhodujícím okamžikem pro určení bydliště je okamžik žádosti o přidělení, nenachází žádnou oporu ve znění rozhodnutí o PNO, je popřen samotným zněním uvedeného čl. 20 odst. 3 písm. b).

97 Zadruhé důvody kasačního opravného prostředku týkající se porušení povinnosti odůvodnění Soudem musí být rovněž zamítnuty. Jelikož Soud správně dospěl ke zjištění, že se posouzení situace PNO provádí s konečnou platností k okamžiku žádosti o přidělení, odpovědělo toto zjištění právně dostačujícím způsobem na argument navrhovatelky, podle kterého jí měl být příspěvek v plné výši vyplácen od okamžiku odluky *de facto* nebo od okamžiku podání návrhu na rozvod manželství. Tyto změny právního stavu navrhovatelky tedy nemohly být relevantní.

98 Soud ostatně uvedl, že navrhovatelka zůstala vdanou po celou dobu svého přidělení, pouze pro úplnost. Jak bylo přitom připomenuto v bodě 52 tohoto rozsudku, důvody namířené proti nadbytečnému odůvodnění rozhodnutí Soudu nemohou zapříčinit zrušení tohoto rozhodnutí, a jsou tudíž nerelevantní.

99 Pokud jde zatřetí o argumenty navrhovatelky, jejichž cílem je prokázat nekonzistentnost stanoviska Komise, stačí uvést, že se navrhovatelka domáhá pouhého přezkumu žaloby podané k Soudu, který podle judikatury připomenuté v bodech 85 a 86 tohoto rozsudku nespadá do pravomoci Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku.

100 Z toho vyplývá, že čtvrtá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zčásti zamítnuta jako neopodstatněná a zčásti odmítnuta jako nepřípustná.

3. K druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení, kterého se dopustil Soud tím, že odmítl námitku protiprávnosti čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO

a) Argumentace účastníků řízení

101 Navrhovatelka má za to, že Soud tím, že odmítl pro nepřípustnost námitku protiprávnosti ve smyslu článku 241 ES vznesenou proti čl. 20 odst. 3 písm. b) rozhodnutí o PNO, dopustil se pochybení spočívajícího v nedostatečném odůvodnění, neboť navrhovatelka podrobně a bezprostředně srozumitelně vylíčila faktické a právní důvody uplatněné na podporu svého návrhu. Na jednání před Soudem údajně uvedla, že námitka protiprávnosti doplňovala již uvedené důvody, na nichž se zakládal žalobní důvod vycházející z nerovného zacházení. Z toho podle ní jasně vyplývá, že cílem připomenutí článku 241 ES bylo dosáhnout vydání rozhodnutí o položených otázkách, a to i v případě opožděně podané žaloby.

102 Komise namítá, že odmítnutí námitky protiprávnosti v bodech 35 až 37 napadeného rozsudku je řádně odůvodněno.

b) Závěry Soudního dvora

103 Podle znění druhého důvodu kasačního opravného prostředku obsaženého v písemných podáních navrhovatelky vytýká navrhovatelka Soudu, že nesplnil povinnost odůvodnění tím, že odmítl námitku protiprávnosti podle článku 241 ES. Z bodů 123 až 125 tohoto kasačního opravného prostředku však vyplývá, že navrhovatelka ve skutečnosti popírá opodstatněnost tohoto odmítnutí. Navrhovatelka má za to, že na

rozdíl od toho, co rozhodl Soud, byla její žaloba v souladu s pravidly přípustnosti uvedenými v bodě 35 napadeného rozsudku.

104 Soudní dvůr již judikoval, že Soud musí odmítnout jako nepřípustný bod návrhových žádání žaloby, která je mu předložena, pokud hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je tento bod návrhových žádání založen, nevyplývají uceleně a srozumitelně ze znění samotné žaloby, přičemž neexistence takových okolností v žalobě nemůže být zmírněna jejich předložením na jednání (viz rozsudek ze dne 18. července 2006, Rossi v. OHIM, C-214/05 P, Sb. rozh. s. I-7057, bod 37).

105 V projednávaném případě Soud v bodě 36 napadeného rozsudku shledal, že navrhovatelka se omezila na to, že žalobní důvod vycházející z námitky protiprávnosti uplatnila ve svých písemných podáních velmi abstraktně, aniž by konkrétně uvedla, v čem spočívá jí tvrzené porušení zásady rovného zacházení.

106 Navrhovatelka přitom nevznesla před Soudním dvorem žádný argument, který by dokazoval, že v rozporu s tím, co rozhodl Soud, uváděla žaloba k němu podaná přesné skutkové a právní okolnosti na podporu uplatněné námitky protiprávnosti, přičemž tvrzení uvedené na jednání, že skutkové a právní okolnosti, na kterých je založen první žalobní důvod, zakládají rovněž námitku protiprávnosti, není v tomto ohledu relevantní, jak vyplývá z judikatury připomenuté v bodě 104 tohoto rozsudku.

107 V důsledku toho se Soud nedopustil žádného nesprávného právního posouzení a druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

B – *K části kasačního opravného prostředku týkající se uložení náhrady nákladů řízení*

1. Argumentace účastníků řízení

108 Podle navrhovatelky se Soud dopustil nesprávného právního posouzení a jeho odůvodnění bylo vadné v tom, že jí uložil náhradu nákladů řízení vynaložených Komisí. Vzhledem k tomu, že PNO musí být považován za zaměstnance Komise, obecné ustanovení čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu se v projednávaném případě neuplatní, a přestože tato otázka byla výslovně nadnesena, Soud podle navrhovatelky neuvedl důvody, proč právní postavení PNO není shodné nebo přirovnatelné k právnímu postavení úředníků a zaměstnanců.

109 Kromě toho novost a právní složitost vznesených otázek, jakož i trvale zastávaný přístup Komise jsou podle navrhovatelky výjimečnými důvody, které měly vést Soud k tomu, aby na základě čl. 87 odst. 3 prvního pododstavce svého jednacího řádu rozhodl, že Komise ponese vlastní náklady řízení.

110 Komise tvrdí, že jelikož navrhovatelka byla PNO, jejichž postavení se jasně liší od postavení úředníků a zaměstnanců Komise, spadá spor do působnosti článku 230 ES, takže ustanovení o nákladech řízení ve věcech týkajících se úředníků nebo zaměstnanců Komise se neuplatní. Kromě toho v rámci tohoto sporu nevyšel podle jejího názoru najevo žádný výjimečný důvod, který by Soud vedl k tomu, aby rozdělil náklady, nebo rozhodl, že každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady.

2. Závěry Soudního dvora

111 Je třeba připomenout, že na základě čl. 58 druhého pododstavce statutu Soudního dvora platí, že „[o]pravný prostředek jen proti určení výše náhrady nákladů řízení nebo proti rozhodnutí, která ze stran je má platit, není přípustný". Kromě toho je ustálenou judikaturou, že v případě, že všechny ostatní důvody kasačního opravného prostředku byly zamítnuty, musí být návrhy týkající se namítané protiprávnosti rozhodnutí Soudu o náhradě nákladů řízení podle tohoto ustanovení odmítnuty jako nepřípustné (viz zejména rozsudky ze dne 14. září 1995, Henrichs v. Komise C-396/93 P, Recueil, s. I-2611, body 65 a 66; ze dne 12. července 2001, Komise a Francie v. TF1, C-302/99 P a C-308/99 P, Recueil, s. I-5603, bod 31, jakož i rozsudek ze dne 26. května 2005, Tralli v. ECB, C-301/02 P, Sb. rozh. s. I-4071, bod 88).

112 Z toho vyplývá, že poslední důvod týkající se rozdělení nákladů řízení musí být shledán nepřípustným, jelikož se zamítají všechny ostatní důvody kasačního opravného prostředku podaného navrhovatelkou.

VI – K nákladům řízení

113 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a C. Gualtieri neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) C. Gualtieri se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.